

CỬU NHẬT LỄ SUY TÔN THÁNH GIÁ

Bài 6. TÔI LÀ MỘT SỨ MỆNH

Con người đánh giá nhau dựa trên nhãn mác, còn Chúa Giêsu dạy chúng ta tìm kiếm điều ngược lại, và chính Ngài đã sống như thế. Linh đạo thập giá là con đường phúc lành chẳng mấy ai đi, chỉ vì nó ngược lại với xu hướng bình thường. Thế nhưng, “sự đối lập được chữa lành bởi sự đối lập” (*contraria contrariis curantur*). “Mọi vật chỉ có thể được bộc lộ trong cái đối lập với nó: yêu thương trong hận thù, hiệp nhất trong xung đột” (Every being can be revealed only in its opposite. Love only in hatred, unity only in conflict). Áp dụng nguyên tắc này vào thập giá, Moltmann giải thích, điều đó có nghĩa là Thiên Chúa tự mạc khải dưới một dạng thức đối lập, thế nên chỉ những người can đảm sống khác với người khác mới thực sự hiện hữu vì người khác.

Sứ mạng của mỗi người chính là lý do hiện hữu của người ấy. Đức Giáo Hoàng Phanxicô nói: “Cha nhắc lại rằng ‘sứ mệnh của tôi giữa lòng dân không phải là một phần của đời tôi hay một món trang sức mà tôi có thể gỡ bỏ; cũng không phải một cái gì phụ thêm hay chỉ là một khoảnh khắc khác trong cuộc đời. Nhưng là điều mà tôi không được dứt bỏ khỏi mình nếu không muốn tự huỷ hoại mình. Tôi là một sứ mệnh trên trái đất này; và vì thế mà tôi có mặt trong đời’ [EG, 273]” (CV,254). Khả năng thích hợp với một số công việc nhất định là dấu hiệu ơn gọi. Vì thế, Đức Giáo hoàng nhấn mạnh: “trong việc phân định ơn gọi, điều quan trọng là xem coi chúng ta có nhận ra nơi mình những khả năng cần thiết cho công việc phục vụ chuyên biệt ấy trong xã hội hay không.” (CV,255) Chúng ta không thể tạo ra những khả năng thể hiện ơn gọi của mình từ con số không, “nhưng là khám phá chính mình trong ánh sáng của Chúa và làm cho đời sống mình sinh hoa kết quả.[...] Nếu cần dừng lại để suy nghĩ thêm về điều này, tôi xin mỗi người trong các bạn suy nghĩ hết sức nghiêm túc, vì đi đúng hướng là đã thành công; chệch hướng là đã thất bại rồi” (CV,257).

Tu sĩ không làm việc như một công nhân. Chúng ta chọn theo Chúa Kitô trên con đường thập giá là vì một lý tưởng, một ước mơ. Khi làm việc chúng ta thi hành một sứ mệnh và hoàn thiện mình trong sứ mệnh đó. Thực tế là chúng ta đã không được cấp vốn đồng đều từ vạch xuất phát: người một nén, người hai nén, người năm nén, nhưng vẫn có sự công bằng, bởi lẽ mỗi người được làm việc phù hợp với ân huệ nhận lãnh. Một mặt, sứ mệnh đáp ứng nhu cầu của Giáo hội, vì vậy phải quan tâm đến hiệu năng; nhưng mặt khác, sứ mệnh làm nên ơn gọi của tu sĩ, vì vậy phải quan tâm đến con người. Hai yếu tố này hỗ trợ và phát triển tỷ lệ thuận với nhau. Trái lại, hy sinh điều này vì điều kia là một triệu chứng bất thường. Công ty tuyển người theo việc, gia đình chọn việc theo người. Chúng ta là một gia đình chứ không phải một công ty. Cũng là làm việc, cũng một con người, nhưng ở vị trí này thì hiệu quả, ở vị trí khác thì vá vúi; ở vị trí này thì thăng hoa, ở vị trí khác thì thui chột; ở vị trí này thì muốn cống hiến, ở vị trí khác chỉ sống cho qua ngày. Nếu đời tu không làm cho chị em trong nhà mỗi ngày trở nên phiên bản đẹp hơn của chính mình thì sứ vụ “thăng tiến giới nữ” chưa biết mặt biết tên ngoài kia là một chuyện viển vông. Cộng đoàn phải là nơi tạo điều kiện sinh lời các nén bạc Chúa trao cho mỗi thành viên chứ không phải là nơi chôn vùi, xé nát nỗ lực chắt chiu cả một thời thanh xuân.

Anna Trần Nguyệt

10.9.2024